

L'ALU

Periòdic defensor dels interessos morals i materials de la comarca

N.º 2738.

NUM. 4

OLOT 15 D'AGOST DE 1914

ESTIU I

El preu del nombre corrent el posem ben baratet perque estigui a l'alcanç de tots els capitalistes: **10 CTS.** però el del nombres atrassats serà una miqueta més car: **20 CTS.**, perque lo atrassat és més antic, i ja se sab que les coses antigues inspiren molt respecte, i per lo tant son més apreciades.

Homes un xic cèlebres

¡Bub..., Bub...!

HOMES I FIGURES

¡Qui ho diria, al contemplar a D. Joan Roura que's tracta de tot un tinent d'arcalde de la nostre molt lleal ciutat d'Olot! Encar que'l seu posat d'intrèpit pescador de canya fa suposar a alguns ilusos o bromistes que es un *home* que no *figura* res, nosaltres creiem, tenim el ple convenciment de que es una persona d'aquestes que'n diuen de prestigi, nascuda com per encant i en virtut de ignorades matemàtiques.

Conten les cròniques de Banyoles—vila natal de D. Joan—que quan va eixir a la vida terrena, plorava com totes les criatures humanes acostumen en aquell trànzit; però que'l seu plor, tant espantava a n'els espectadors del naixement, que tots callaven *de repenta* com si sentissin a parlar al nunci. Avui en dia, que ja te unes trenta cinc primaveres, fa més o menys lo mateix: no plora, però al parlar ho sembla que plori, i quan parla en el Consistori tots els regidors s'astoren, callen i escolten... Y es perquè D. Joan Roura, al fer us de la paraula, s'ocupa sempre de coses grans, d'altura, com per exemple del monument d'en Ferrer, que creiem te uns catorze metres i quaranta vuit centímetres. Això sí, te un enraonar fàcil i magestuós com de Quaranta Hores, i arrossega les paraules d'una manera que esgarrifa perquè sembla que's fassi mal. Sentir-lo més d'un quart, ensopeix i fa venir mals pensament. Però, si volen un model de serietat, de rectitut i de formalitat ben entesa, vagin a trovar al nostre estimat i bon Joanet, i quedaràn servits de parroquià. Quisques vegades sentiràn a dir que en unes sessions se desdeix de lo que'n altres havia dit i fins a voltes firmat de son puny i lletra; però no'n fassin cas, perquè tot això son *boles* més grosses que les que ell acostuma a contar, i malesvolences que li tenen els seus enemics. ¡Si'n son de *terribles* els teus enemics! Eh, Joanet maco? (*Bueno, ara no agafis pretensions, perquè això de maco es un dir*).

De totes maneres es un bon xicot a carta cabal, incapaç de fer mal a ningú, malgrat la seva cara semblí que tingui ganes de mossegar. Si no tingués el gros defecte d'ésser la continua víctima propiciatoria de la tirania costellera, el fariem Diputat a Corts o macer de l'Ajuntament amb perruca empolvada, casaca ben daurada, calces curtes i sabates amb civelles.

VERSOS EN LLAOR I GLORIA DE D. VENTURA BUTIFARRA

Amb un bastó i una paella acordaré'l meu cant
Bonaventura Butifarra!
sense malícia i sense espant,

car sé que'ts un panarra
mitg de la crosta i mitg comerciant.

¡No estàs per cants! Ho sé també. Més ara
serém esclaus d'un nou Destí:
jo destrenant la cançó rara,
ballant tú en ràpit torbellí,
(Desventurat Bonaventura,
qui'ns ho hagués hagut de dir!)

Fill del dever, la teva vida trista
ja no enterneix ni fa plorà a ningú,
sols l'*Imperator* s'hi contrista,
tots els demés riuen de tú.

Gotes de fèl i d'amargura
t'enterboleixen l'esperit,
mentres amb catòlica postura,
baixos els ulls, les mans al pit,
«*ora pro nobis*» repeteixes
dematí i tarde i vespre i nit.

La teva dona t'acompanya,
prima i aixuta com un pal,
tota admirada de la fila extranya
del teu posat sacerdotal.

Sigui com sigui ja ets un home il lustre
a qui donem els merescuts tributs,
tota la gloria i tot el lustre,
de bona gana i *sense embuts*.

Jom.

PASTORAL

Dafnis i Cloe

Els erudits que som versats en la lectura dels poetes grecs i coneixem pam a pam les produccions heléniques, sabem que prop de Mitilene ciutat de Lesbos, hi hagué una parella de pastors que teixiren en l'antigor, sota la bondat dels *Deus* i la protecció de les *ninfes*, la més bella historia amorosa qu'han conegut els homes de tots els temps. Ell se deia Dafnis i ella Cloe. Junts visqueren menant remats als boscos de Lesbos; i entant qu'els bous i les cabres pasturaven, els dos enamorats anaven trenant l'istoria dels seus amors.

Aixís passaren els temps de l'infantesa, i la natura, la mare natura que per voluntat dels deus es la mestre de l'amor, un jorn inspirà el perfum de la puvertat a dins del pit de Dafnis y de Cloe, i els digué que l'amor era quelcom mes que el besar ignocent i sens art, quelcom mes que les belles cançons de la flauta pastoril i les dances bosquetanes i les garlandes de roses teixides a l'hora d'un *dols* discreteix *dessota de les ombres*.

Des d'aquell instant una ténue amargor separava als enamorats que no gosaven besar-se per-

que al contacte dels llavis s'obrien les roses del pudor, que no gosaven banyar-se junts com ans solien perquè una forsa inconeguda els feia romandre somergits a dins de l'aigua com si fos un ropatje d'honestitat; i així la mare natura separava crudelment als dos aimants que cada cop sentien mes fortes les ansies amoroses. Cloe fugia de Dafnis, tot i sentint per ell mes amor que mai, i Dafnis en va cercava manera de descifrar aquella enigmàtica i misteriosa situació. Mes els deus, que vetllaven per la felicitat dels dos pastors, feren apareixer en aquella historia una nova figura, la de Lycenia. Era una frévola cortisana qui mostrà a Dafnis en una hora de pecat la consumació del miracle de l'amor, tal i com natura ho mana.

I així sigué com Dafnis visqué d'un cop la veritable vida; i après, obri l'escut de diamants que guardava la virginitat de Cloe.

I aquesta es l'istoria, l'istoria eterna. La pobre i dolça pecadora que mostra en un instant de voluptuositat les lleis inmutables i fecundes de l'amor; l'adolescent que aprén el camí de la vida i passa per primera volta les portes de la puvertat.

Doncs bé, cal que'n diguem l'epilec d'aquesta historia antiga.

Hi ha un senyor panxut que si bé no te l'hermosura escultórica de Dafnis, com ell, hagut menester de les llissons de una Lycenia; hi ha una senyora tan honesta i per nosaltres respectada, com la Cloe dels boscos de Lesbos, que ha tingut la desgracia d'ésser la costella inseparable del senyor panxu; i per fi, hi ha una pobre pecadora, que peca per gana, no per vici, i que actuant de Lycenia ha vingut a completar el quadre d'aquesta reproducció histórica.

Els fets s'han desenrotllat tal i com succeïren en l'antigó; i fins aquí no tindriem dret a comentar. Mes hi ha un detall que diferencia el senyor panxut del Dafnis grec, i es que no n'ha tingut prou amb una llissó. El senyor panxut visita de quan en quan a la pobre Lycenia que cau sovintmeat en pecat per obtenir un bocí de pa, i el senyor panxut malgrat a haber donat proves d'ésser un bon deixeble (si no menteixen les llistes del registre civil), perpetúa la seva situació d'aprenent amb greu perill de la moralitat pública i les bones costums ciutadanes.

DETECTIVESCA

Una parella deliciosa de nenes elegants i de bones formes, tot sovint ens criden l'atenció per les seves correríes nocturnes. L'una, la L., que encara va de curt, es blanca com la neu; l'altre, la C., es morena i sempre te a flor de llavi un sonreire la mar de provocatiu.

Fa pocs dies, les vàrem veurer que passaven arrambades a les cases d'un carrer molt solitari, escondint els cossos llurs. Toquen les deu els rellotjes del Tura i Sant Esteve, i al moment sentim el xiular d'una pedra, tant certera, que romp l'única bombeta elèctrica del carrer. Aquell parell de *corrides* desaparegueren en un *santiamen*.

REMITIT

Del nostre volgut amic en Pere Botero, conegut de mal nom per (Lucifer), i amb el qui L'ALL hi està lligat amb llassos de veritable companyerisme donada la seva constitució física i moral, hem rebut la missiva que amb gust transcribim a continuació. (¿No'ls hi recorda aquest encapsament els que gasten a cà *La Comarca*? Doncs que consti que no hem tractat de plagiar-los en lo més mínim. ¡Dèu esser la simpatia que fa assemblar-nos!)

Diu així el text de la carta:

Infern (*) Agost de 1914

Sr. ALL

Apreciable correigionari: Perdóem abans de tot si t'ajlico aquest calicatiu; però m'he decidit a fer-ho d'ensà que, per medi dels aparells de telefonía sense fils que tinc al meu servei, vaig tenir el capritxo d'escoltar l'el·loqüentíssim sermó d'aquell gran orador que de dotze a dotze i mitja dirigi, fa uns quinze dies, des de la trona de Sant Esteve, a totes les persones que tenen la costum de reunir-se allí per a pendri la fresca durant les hores caloroses del mitg dia; suposant que parlava per tu i al veuret tan malvat no he pogut menys que tractar-te així.

L'objecte principal d'agafar el carbó per a escriure (de tinta no podem gastar-ne perquè amb la temperatura se'ns volatilitza) es el de donar-te compte d'una escena que tindrà lloc d'aquí a pocs anys en aquestes profunditats entre dugues *llumaneres* del *Foro* que actualment fan de les seves a Qlot i que a son temps seràn nostres hostes per allò de que *advocats i procuradors van a l'infern de dos en dos* i també perquè segons tinc entès *és més difícil que un ric vagi al cel que no pas que un camell passi per l'ull ...* (no m'interrompis) *d'una agulla*, ja que als que'm refereixo tenim de considerar-los com a molt rics des del moment que poden sostenir el luxe de esser socis de vostre gran «Casino» pagant ses crescudes quotes mensuals.

Les susdites *llumaneres* son, i quasi be pots suposar-ho, *l'il·lustre pensador* Conceller de vostre Municipi en Papita Teixidor per una banda, i per l'altra el no menys *il·lustre* Joanet Roura, també Conceller, encare que mai dongui concells de trascendencia.

Pero amb tanta digressió encara no he comensat a relatar-te lo que mes interessa, o sia, una conversa que tindran ells dos quan, per descans d'els tranquils i

(*) No confondre aquest Infern amb l'establiment del mateix nom.

pacífics habitants d'aqueixa vila, vinguin a rentar ses culpes en les calderes d'oli bullent, existents en el balneari de la meua propietat. Allà va doncs.

Papíu.—Carai, Joanet, sabs que'm sembla mentida trobar-te aquí?... i digues, digues ¿per que t'hi han portat?

Joanet.—Qüestió de faldilles, noi. Tu creus que, quan erem al món, la meua costella era qui duia les calsses matrimoniales, ¿no es aixó?

P.—Home aixís ho tenia entès i era ben públic i notori.

J.—Pura invenció dels meus detractors. A casa i fora de casa el qui manava era jo, i per aquest motiu tenia a la dona empipada fins al punt que per a fugir de mi va interposar llur influència vers Sant Pere i aquest me tancà les portes al presentar-m'hi dies enrra veient-me obligat a refugiar-me aquí. Tal es la causa de que'm trobis en aquestes profunditats. I tu, per quina dissort hi has vingut?

P.—També per les maleides influències. *Afigurat que'ls meus clients varen enterar-se de que tots aquells escrits, discursos i triquiñuelas que tanta gloria'm donàren com a advocat, no havien sortit del meu magí i que no feia més que seguir les indicacions d'un parent molt sabi, lo qual va indignar-los fins al punt de presentar una sollicitut a n'en Botero per a que se m'en duqués; dita sollicitut fou ben recomanada i aquí'm tens.*

J.—*¡Dillúns!* no's pot fer res que no se sàpiga!

P.—El mal ja es fet i no te remei. Sols m'aconsofa el pensar que, com nosaltres, hauràn igual sort molts dels que tant presumien allí dalt.

I aixís per aquest istil, amic ALL departiràn aquets dos grans homes, dignes, per lo que ells regoneixen, de que els seus noms siguin esculpits amb lletres d'or en els anals de l'Historia Olotina.

Si la conversa t'ha agradat i vols sapiguer coses futures, no tens més que manar-me, puix ja sabs que res hi ha ocult per a ton admirador

Peret

DE SOCIETAT

Al segon ball de la temporada que 's celebrà avui fa vuit dies a càl Cassino, hi vaig anar tot; sol; es a dir, sense que la meua estimada dona me fes nosa. Aixís pogué disfrutar, amb tota la santedat llivertat, del venerable sentit que està baix la protecció de Santa Llúcia.

La murga de llautò comensà a funcionar havent-hi en el saló tres parelles i mitja. El Sahara era una paròdia al costat d'aquell desert enrajolat de marbre. Fins cap allà tres quarts d'onze no hi feren irrupció les alegres senyorettes, presentant-se molt ben empolainades. Totes ballaven tant com podien i de la manera que sabien, sobretot una parella feminal—el jovent del sexe masculí fallava sense trumfos—que m'agradà per les formes amb que dibuixaven les notes dels vals, formes que deuen tenir marca registrada

en *La Suerte Loca*. Jo estava a punt de carmelo per a donar un estentori crit de *¡olé!*..., *las muchachas bailaoras!* Si les xafarderíes no menten, crec que de segón nom, les simpàtiques nenes, son Barrets.—D'aquella feta, hi ha molts cabriolaires que volen matricular-se de l'assignatura *Balleruga*, per haber-se ofert a ensenyar-la aquestes erudites i elegants catredàtiques que tant me feren disfrutar el passat dissapte.

¡Ah! la Junta ha fet valioses reformes de confort: va fer apedassar els arrimadors del saló de ball i reforçar les otomanes per a que quan s'hi assenti donya Carmeta Castanys, no tingui cap disgust.

DE CARN D'OLLA

La Pilota

Diumenge passat per brenar, als del «O. D.» ens varen donar pilota, que si ho haguessim sapigut no n'haguerem menjat per dinar. I sabeu qui eren els esplendits? doncs els del *Español R. C. D. H. J. J. K.* que'n saben un niu, sobretot de clavar trompades. Ens la varen entrar tres vagades la pilota, i, es clar, en quedarem una mica tips. *Naltrus* prou també volíem ser obsequiosos, pero no mes varem lograr que'n mengessin ana vegada. La tercera que'ns donaren ells, va ser per descuit d'en Caldés—àrbitre de la brenada—que ho va fer amb molta fe i... gracies.

El dillúns altre cop pilota, però molt mes ben condimentada. Malgrat això no'n varen volguer ni ells ni *naltrus*, i aixó que *naltrus* ho feiem amb *mucha alma* i *mucho vira* que diu l'Allack. Total un tip de corre per res, i una bona entrada, sobretot de *catximans* de la Garriga.

«GEMISSEMENTS GAULOIS»

Ja feia dies i dies i setmanes que L'ALL corria per aquets mons de Deu, fent de les seves. Era deliciós veure com el nostre bon amic J. C. hi disfrutava llegint els xistes de bona llei.

Peró veusaquí que ve un jorn, i L'ALL li fa una prometa frívola. L'amic J. C. s'ho prengué malament.

Al veure'l el vespre, la seva cara esposa, de mal humor, i preguntant-li que tenia, no pogué més, li saltaren dels ulls les llàgrimes:

—Ataquen—digué amb veu trémola—, ataquen a la religió..!